

Danmark i nogen Grad at være med i. Det vilde være en inhuman Sparsommelighed. Det er vor Overbevisning, at den Sparsommelighed, der virkelig betyder noget for atter at bringe Balance paa den danske Stats Budget, er den Sparsommelighed, der vises overfor de militære Udgifter, der nu ere stegne til en saa ganske meningsløs Højde. Det er altsaa den Opfattelse, som vil blive gjort gældende fra vor Side, hvad ærede Medlemmer vel paa Forhaand vilde være paa det rene med. Vi kunne imidlertid ikke vente, at denne Vej vil blive fulgt af den nuværende Regering og de Partier, som danne Flertal i denne Sal. Det moderate Venstre og de to Højregrupper vilde ikke denne Vej. Det bliver da deres Sag gennem den højtærede Finansminister til Efteraaret at fremlægge de Oplysninger og de Forslag, ud fra hvilke han kan give et fyldigt Billede af Tilstanden og give Bidrag til, hvorledes vi kunne komme ud over de øjeblikkelige Vanskeligheder.

Med Hensyn til selve det Lovforslag, her foreligger, kan jeg for det radikale Venstres Vedkommende sige, at vi kunne stemme for det, men jeg bør tilføje, at vi haabe og vente, at den højtærede Regering til Efteraaret vil møde med en fast udformet Plan, som giver os Besked om, hvorledes Regeringens Finanspolitik i den kommende Tid vil være, og at den Finanspolitik, som Regeringen vil vælge i hvert Fald ikke bliver en Politik, der omgaar Vanskelighederne og skyder Spørgsmaalet ud i Fremtiden, men en resolut Finanspolitik, der lægger an paa at løse Vanskelighederne.

Halsted: Jeg skal ikke anvende mange Ord paa at anbefale det foreliggende Lovforslag. Det følger ganske af sig selv, at vi fra vor Side i samme Grad som de øvrige Partier ønske, at der, hvad vi saa tidt have udtalt os for, skal være en bestemt Finansplan, saaledes at der endelig bliver Balance mellem Udgifter og Indtægter. Men det afgørende paa dette Tidspunkt er, at Finansministeren med Rette erklærede, at han ikke var parat til nu at optage en Debat om Finansernes Ordning i det hele, hvad man jo heller ikke kan forlange, da Ministeriet jo nylig er tiltraadt. Under disse Omstændigheder forekommer det mig at være temmelig hen i det blaa at føre en hel Række Argumenter i Marken for, hvorledes Finanserne skulle ordnes. Det kan ikke gøres med Nytte, før Ministeren har gennemarbejdet hele

den finansielle Stilling og er i Stand til at tage Stilling for eller imod disse forskellige Forslag. Jeg anerkender altsaa det Grundlag, hvorpaa den højtærede Minister har forsøgt at faa Debatten om disse Forhold ført, og skal derfor indskrænke mig til at sige, at jeg, saaledes som Konjunkturerne ere, anser det for rigtigt at gaa den foreslaaede Vej. Jeg vilde have været en Tilhænger af, at man allerede nu havde faaet et fast Laan af tilstrækkelig Størrelse — svarende til de Tal, der snart fra den ene, snart fra den anden Side ere sivede ud om den omtrentlige Størrelse paa det, vi ville komme til at bruge — hvis Konjunkturerne havde været gunstige derfor, men det ere de absolut ikke. Der er sikkert fra alle Sider Enighed om, at Konjunkturerne ikke ere af den Natur, at det vilde være praktisk paa dette Tidspunkt at søge denne Ordning gennemført. Der bliver da kun tilbage at søge et midlertidigt Laan, altsaa et Veksellaan, og jeg skal derfor, uden at spilde mange Ord derpaa, anbefale at gaa denne Vej. Betingelserne ere, det maa sikkert alle anerkende, favorable. Der er for en Mand, der ikke er absolut Finansmand, kun den Mærkelighed derved, at man altsaa kan gøre et endogsaa stort midlertidigt Laan billigere end et fast Laan. Det er ellers ikke Tilfældet i det praktiske Liv; der plejer det at være omvendt.

Efter saaledes at have givet Lovforslaget min Anbefaling ønsker jeg kun at omtale to Punkter, fordi de kunne faa Betydning for de senere Forberedelser til det faste Laan. Det ene er, at det faste Laan fra først af bør planlægges tilstrækkelig stort. Man har efter min Formening tidligere hver Gang planlagt Laanene for smaa. De have ikke været saa store, at de foruden at dække det tilstedeværende Deficit tillige have kunnet forøge Kassebeholdningen saaledes, at der blev en til enhver Tid nogenlunde passende realiserbar Kassebeholdning. Det er det, der har manglet, og det er det, vi her maa benytte Lejligheden til at afhjælpe.

Det andet Punkt er, at man efter at have dækket Deficit og faaet en tilstrækkelig realiserbar Kassebeholdning for Fremtidens Udvikling ikke maa vedtage Lovforslag til nye, store Udgifter uden samtidig at anvise, hvorfra Pengene skulle komme. Det var i sin Tid et staaende Spørgsmaal her i Tinget fra et bestemt, nu afdød, Medlem: Hvorfra skulle Pengene komme? Det er noget, man nu i en Aarrække har undladt at spørge om i den sikre For-